

L'ARBRE QUE S'ENFILA CAP AL CEL

Era un jove pastor que cada dia feia pasturar les seves ovelles a les landes. Cada matí hi acompanyava les seves bèsties i cada vespre les duia de retorn a la seva masia. Quan feia molt de sol, es posava a l'ombra d'un arbre que creixia enmig de la landa, i quan plovia de valent, anava també a abrigar-se a l'escorça clivellada de l'immens arbre.

D'aquest arbre gegantí, mai no en veia la capçada. Quan hi prenia distància, el veia que s'enfilava cap al cel i que desapareixia entre els núvols...

Un dia que es trobava a prop de l'immens tronc, va veure una branca baixa posada de manera que li va semblar que s'hi podria enfilem, com si aquesta branca s'hagués despenjat expressament per convidar-lo a pujar. Va deixar les ovelles a l'ombra de l'arbre immens i es va enfilem a la primera branca. Des d'allà, li resulta fàcil abastar una segona branca, una tercera... D'aquesta manera el noi puja de branca en branca com si s'enfilés pels barrots d'una escala que correués al llarg de l'enorme tronc. Ben aviat, mirant pel mig de les seves cames, pot veure que el seu ramat només és una petita taca clara, llunyana, allà a sota, ben lluny. Però al llarg del tronc encara hi ha aquesta escala de branques i el noi continua a pujar. S'enfilem i s'enfilem. Entra als núvols. Quan fa que ha sortit? No ho sap. Continua pujant de branca en branca. El món de baix fa molt temps que ha desaparegut. Encara s'enfilem, s'enfilem durant

nou dies i nou nits seguint el tronc de l'arbre, i vet aquí que surt dels núvols. Ara es troba en un arbre de bronze, en un món de bronze. Abans de continuar la seva ascensió, recull una branca de l'arbre amb les fulles de bronze i se la fixa al barret. Davant d'ell es desenvolupa un país de bronze. Al peu de l'arbre, un cavall de bronze. Salta de la branca i es dirigeix a través d'un bosc de bronze cap a la vora. Enmig d'una plana de bronze, s'aixeca un castell de bronze. Pels peus del castell s'escorre i canta una font de bronze. Quan posa les mans dins la font per mirar de calmar-se, veu que se li tornen de color de bronze. El jove travessa la plana i el bosc de bronze fins que troba de nou el tronc de l'arbre immens, tan alt tan alt que per molt lluny que se situés el seu cim desapareixia entre els núvols.

Enfilant-se de branca en branca, d'escaló en escaló, arriba fins als núvols i de seguida perd de vista el país de bronze.

Durant nou dies i nou nits, s'enfila pel tronc de l'arbre immens. Finalment, sobrepassa els núvols i vet-lo aquí en un arbre d'argent. Abans de continuar enfilant-se cap als núvols, es posa al barret un ram de fulles d'argent. A la llanda, al peu de l'arbre d'argent, l'espera un cavall de plata. Després de travessar un bosc i una plana d'argent, descobreix uns boscos, castells i fonts d'argent. Baixa del cavall per mirar de calmar-se tot rentant-se la cara en una font de plata, i aquesta se li torna de color argentat.

Continua pujant pel tronc de l'arbre immens encara durant nou dies i nou nits més. Traspassa els núvols i arriba a les darreres branques, a la capçada d'un arbre d'or. Es penja al barret una branca de fulles d'or i contempla el país daurat. Planes, boscos, castells, fonts, tot és d'or. Al peu de l'arbre l'espera un cavall de color daurat.

Inclinant-se per fer-se passar la sorpresa en una font d'or, hi fica la cabellera, que a l'instant es converteix en or pur.

Amb les mans de bronze, la cara de plata i els cabells d'or, cavalca el seu cavall d'or pel país de l'arbre d'or fins a una muntanya de cristall, fins a un castell de cristall que s'aixeca al cim de la muntanya de cristall. Les seves parets són més llises i dretes que no si fossin de vidre. No hi ha cap camí, ni cap relleix que li permeti arribar-hi.

El jove, cavalcant el seu cavall d'or, dona la volta a la muntanya de cristall. Però és en va. Les parets són de vidre pertot arreu. Torna a donar la volta a la muntanya de cristall, i encara ho fa una altra vegada. A la tercera vegada, al peu de la muntanya s'obre una petita porta de vidre.

El jove dissimula les seves mans de bronze amagant-les entre la roba i la faldilla d'una dona bruta, amaga la seva cara de plata darrere del xal apedaçat d'una criada, cobreix els seus cabells d'or i els tres rams del seu barret sota el fulard llardós d'una serventa. Camuflat d'aquesta manera, empeny la petita porta.

El jove puja una minúscula escala al centre mateix de la muntanya de cristall.

Arriba a l'interior del castell de cristall. Els murs brillen, però el castell és buit. Disfressat de dona bruta, el jove recorre tot el castell, des dels soterranis més baixos fins a les torres més elevades. És sol al castell de cristall.

Finalment arriba al cor del castell, al jardí. A sota d'una pomera hi ha una bassa d'aigua pura. A la superfície d'aquesta bassa, hi apareix la cara somrient d'una jove bella com el dia, ficada dins l'aigua fins a la barbata. Els brots de la pomera són tancats i durs com el vidre.

—Pastor de les mans de bronze, agafa del teu barret la branca de bronze, acarona la meva cara i ves-te'n a dormir fins demà dins el castell.

Llavors, el jove es desfà de les seves faldilles de criada, agafa la branca de bronze, amb les seves fulles acarona la cara de la princesa i se'n va a dormir a un llit del castell.

Al matí següent, l'aigua canta mentre s'escorre de la bassa, les fulles del pomer han esclatat i el cos de la princesa ha sortit de l'aigua fins al pit.

—Pastor de la cara de plata, pren la branca d'argent, acarona els meus pits i després torna fins demà a l'interior del castell.

El jove desfà el seu xal de criada, agafa la branca de les fulles d'argent i amb dolçor acarona els pits de la princesa abans de tornar al castell.

Al matí, l'aigua canta a l'estany, el pomer ha florit completament i la princesa ha sortit de l'aigua fins al ventre.

—Pastor de la cabellera d'or, agafa del teu barret la branca d'or i acarona el meu ventre i després torna fins demà a l'interior del castell de cristall.

El jove es desfà del seu fulard de criada, sacseja la seva cabellera d'or, agafa la branca de les fulles daurades i acarona amb dolçor el ventre de la princesa abans de tornar al castell.

De bon matí, un enrenou indescriptible desperta el jove. Tot de servents corren pels passadissos del castell de cristall, els gossos lladren, els cuiners preparen un banquet formidable.

Al jardí, els ocells canten sobre un pomer carregat de pomes. A prop de l'estany hi ha asseguda una princesa tan bella com el dia.

El banquet que es preparava era el de les noces. A mi em varen convidar al casament, que va durar vuit dies sense aturar-se. M'havia omplert les butxaques de confits per dur-vos-en per a tots i per a cadascú de vosaltres, però és tan llunyà aquell país i es tarda tant a tornar-ne que en el viatge de retorn me'ls vaig anar menjant un per un.